

na sebe i do budoucna. Když jsem selhala, ozývaly se ve mně hlasy dospělých:

„Nekreslíš tak dobře jako ostatní.“

„Nefotíš tak jako oni.“

„Nejsi dost...“

Tyto věty se mi vracely i při zkouškách na vysokou školu. Dostávaly mě do extrémního stresu, následného přejídání – a nakonec až k váze 150 kilogramů.

Z okolí občas padaly poznámky na můj vzhled, ale já je vlastně neslyšela. Bylo mi to jedno. Na sobě mi nezáleželo. Život s takovou váhou byl velmi náročný – pamatuji si období, kdy pro mě bylo problémem i obyčejné obléknutí ponožek.

Nešlo o lenost ani slabou vůli.

Šlo o roky nahromaděné nejistoty, se kterou jsem neuměla pracovat.

A přestože jsem to tehdy netušila, právě tahle nejistota mě později naučila něco důležitého:

Ne všechno musí přijít hned.

Někdy se člověk musí dlouho hledat, než začne dělat kroky, které jeho život skutečně změní.

2. KAPITOLA

MŮJ STARÝ ŽIVOT

Rok 2021 pro mě začal jako spousta předchozích let – v tempu, které nedávalo moc smysl, ale tehdy jsem to neviděla. Studovala jsem informační technologie v Olomouci a zároveň pracovala na plný úvazek jako testerka v IT.

Práce, škola, učení, termíny. Na nic jiného už nezbývalo místo.

Dovolenou jsem čerpala jen kvůli zkouškám, a když jsem si na chvíli sedla k Netflixu, měla jsem výčitky. Měla jsem pocit, že odpovídat je něco, co si nezasloužím.

Zvenku to možná vypadalo jako disciplína. Zevnitř to bylo spíš věčné tlačení na pilu – a představa, že pokud školu nedokončím, selžu.

Stres jsem tehdy „řešila“ jídlem. Sladkosti, chipsy a hlavně energy drinky byly mojí rychlou náplastí na únavu i chaos v hlavě. Když jsem se učila dlouho do noci, nebylo pro mě nic neobvyklého vypít během pár hodin několik plechovek. Spánek jsem brala jako zbytečnost, něco, co si nemůžu dovolit.

V zrcadle jsem viděla ženu, kterou jsem neměla ráda. Byla jsem přesvědčená, že se stejně nikomu líbit nebudu – a že ani zhubnutí by nic nezměnilo. A tak jsem se o sebe nestarala.

